

[Finansministeren.]

jeg gaar videre og siger, at det egentlig er forbavsende, at vi er sluppet saa billigt igennem. Sammenligner man Forholdene i Danmark, Norge og Sverige i denne Henseende, viser det sig, at Statsgælden i Danmark er 361 Kr. pr. Indbygger, medens den i Norge er 573 Kr. og i Sverige 441 Kr. I disse Tal er der for Danmarks Vedkommende medregnet saavel den løse Gæld som den faste Gæld. Sverige har i Tiden 1929—1935 øget sin Gæld med ca. 580 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gør i denne Forbindelse gældende, at der i indeværende Finansaar er givet Bemyndigelse til Optagelse af et Statslaan paa 65 Mill. Kr. Men dette Forhold har jo ingen Betydning i denne Sammenhæng, da de 38 Mill. Kr. fremkommer ved en Opgørelse, hvor baade den løse og den faste Gæld er medregnet. Optagelsen af det nævnte Statslaan bevirker derfor kun en Forskydning mellem den løse og den faste Gæld. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard søger at faa Tallet paa Statens faste Gæld forhøjet ved at henvise til, at den udenlandske Gæld egentlig burde omregnes efter Dollar, Sterling og Gylden, men hvilke Kurser der skal fastsættes, nævnte det ærede Medlem ikke noget om. Det vilde da ogsaa være ganske urimeligt nu at gaa til en saadan Beregning, da man ikke i tidligere Perioder, hvor Kronens Værdi var stærkt forringet, foretog en saadan Omregning. Baade dette ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Hartel har udtalt sig for, at man skulde undlade at betale visse Gældsforpligtelser med Guldkroner. Jeg har tidligere omtalt, at man overvejede dette Spørgsmaal, og naar det ærede Medlem Hr. Hartel vil mene, at det er ham, der har foranlediget denne Overvejelse, saa maa jeg bedrøve ham med at udtale, at længe før det ærede Medlem fik Sæde her i Rigsdagen, overvejede man i Finansministeriet dette Spørgsmaal. Naturligvis maa jeg tilbagevise det ærede Medlems Hentydning om, at jeg egentlig skulde have Ansvar for de Udsmyglinger af guldrandede Obligationer, der har fundet Sted. En saadan Paastand er dog for urimelig.

Da det ærede Medlem Hr. Brorsen ikke kunde faa presset Gældsbeløbet op, kastede han sig over Skattestigningen og udtalte Sp. 61 — jeg anmoder den højtærede Formand om Tilladelse til at komme med ganske enkelte Citater under denne Tale —:

„Det viser sig da, at fra 1929 er Skatter og Afgifter og Arveafgiften, der

tilsammen i 1929—30 udgjorde 377,4 Mill. Kr., vokset til 454,8 Mill. Kr. i 1935—36 eller med andre Ord med lige ved 80 Mill. Kr.“

Efter denne Udtalelse vil ærede Medlemmer let faa den Opfattelse, at Stigningen har været 80 Mill. Kr. om Aaret, altsaa paa 6 Aar 480 Mill. Kr., hvilket jo svarer temmelig nøje til Venstres Paastand om, at Statsskatterne var udskrevet med 500 Mill. Kr. ekstra i den Tid, denne Regering har haft Magten. Men det er saa langt fra Tilfældet. Tager vi de af de ærede Medlemmer nævnte Skatter, altsaa Skatter, Afgifter og Arveafgiften, der i Aaret 1929—30 androg i alt 377,4 Mill. Kr., stiger Tallet saaledes: I 1930—31 er det kun 382,5 Mill. Kr., i 1931—32 380 Mill. Kr., i 1932—33 388,1 Mill. Kr., i 1933—34 422 Mill. Kr., i 1934—35 og 1935—36 hvert Aar 454,8 Mill. Kr. I de 6 Aar har den gennemsnitlige Indkomst saaledes været 413,7 Mill. Kr. mod 377,4 Mill. Kr. i 1929—30, altsaa en Gennemsnitsstigning af 36 Mill. Kr. eller i de forløbne 6 Aar i alt en øget Indtægt paa 216 Mill. Kr. til Staten.

I den samme Periode har man alene i Kurstab haft en Udgift paa ca. 100 Mill. Kr., Tilskud til Kommunerne har udgjort ca. 50 Mill. Kr. til Nedsættelse af kommunale Skatter o. lign., ligesom der til Kriseforanstaltninger er anvendt meget store Beløb, og da Venstre har været med til Gennemførelsen af de fleste af de paagældende Love, vil der egentlig ikke være nogen som helst Anledning for Venstre til at beklage den forholdsvis ringe Stigning i Udgifterne, som her har fundet Sted.

Naar det ærede Medlem Hr. Brorsen for at fremsætte den størst mulige Kritik over for Regeringen ogsaa søger at give den Ansvar for Skattestigningen i Kommunerne og hævder, at Skattetrykket for Staten og Kommunerne tilsammen er steget med over 200 Mill. Kr., maa jeg dertil sige, at Regeringen og Rigsdagen jo ikke har Ansvar for al den Stigning, der er sket i Kommunerne. Men i øvrigt er Forholdet dette, at de kommunale Skatter, der i 1929—30 udgjorde 246 Mill. Kr., i de følgende Aar er steget henholdsvis faldet saaledes: 1930—31 til 258 Mill. Kr., 1931—32 til 264 Mill. Kr., 1932—33 til 254 Mill. Kr., 1933—34 235 Mill. Kr., 1934—35 283 Mill. Kr. og i 1935—36 til 316 Mill. Kr. Kommuneskatterne var altsaa gennemsnitlig 268 Mill. Kr., hvilket over de 6 Aar giver en Stigning paa 22 Mill. Kr. om Aaret, og da den gennemsnitlige Stigning i Stats-skatterne, som jeg nævnte før, var 36 Mill.